

[Poul Bøeg.]

er grænser for, hvor langt man kan se frem i tiden, og det, som vi ser for os, det er, at der for øjeblikket i loven står, at man kan forlange oplysninger „af betydning for skatteansættelsen“, og nu vil man altså stryge disse ord, og så kan jeg da meget vel se den juridiske skatteembedsmand for mig, der engang på et senere tidspunkt tager disse to lovtekster frem og siger: nå ja, der stod altså oprindeligt, at de skulle være af betydning for skatteansættelsen. Denne begrænsning har man udtrykkeligt fjernet fra loven, altså må vi nu kunne slutte modsætningsvis, at denne klausul ikke længere gælder, og at vi altså i virkeligheden kan spørge om hvad som helst vi har lyst til at spørge om, herunder altså også kræve oplysninger, der ikke er relevante.

Det ville ganske vist fremgå af bemærkningerne til lovforslaget, at dette ikke var lovens formål eller ikke var lovens hensigt, men det er min erfaring som embedsmand, at når først årene går, så er det begrænset, hvor meget der slås op i forhandlingerne her i tinget og det, som ligger bag.

Derfor vil vi gerne pege på, om der ikke var andre muligheder. Og vi kan nævne to muligheder.

Den ene det er denne, at vi egentlig ikke er helt overbevist om, at man behøver at være så meget i tvivl, som finansministeren er, om muligheden for ganske simpelt at benytte den bestående lov. Der står, at man kan forlange oplysninger af betydning for skatteansættelsen, der står ikke nødvendigvis: af betydning for den pågældendes egen skatteansættelse, altså kan det fortolkes som værende skatteansættelsen i almindelighed, og disse specifikationer af renteindtægter og renteudgifter vil jo bl.a. være af betydning for den samlede skatteansættelse ved eventuelle krydsrevisioner, når man vil se, om en renteudgift ét sted også er taget ind som en renteindtægt et andet sted. Derfor er vi altså ikke helt sikre på, at det er nødvendigt at gennemføre en så radikal tekstændring.

Den anden mulighed, som vi vil pege på, og som vi gerne vil have lejlighed til at vende tilbage til i udvalget, men som det ville glæde mig hvis finansministeren kunne sige noget om allerede nu, det er, om man ikke for at afværge disse betænkeligheder,

som vi således ikke er helt alene om, ved at gå en anden vej, nemlig således at man bibeholdt den nuværende tekst, men efter disse ord med, at der kan forlanges oplysninger af betydning for skatteansættelsen og skatteberegningen, eksempelvis indsatte sådanne ord som: herunder oplysning om renteudgifter og renteindtægter. Hvis man ganske enkelt specificerer dette, så har man jo med denne klare og præcise formulering opnået nøjagtigt det, som ifølge bemærkningerne til lovforslaget er forslaget formål, uden at man løber nogen risiko for, at man foretager en så dybtgående ændring i formuleringen, at i hvert fald nogle vil føle, at den skaber en utryghedsfølelse og kan give anledning til betænkeligheder.

Ømann (SF):

Nu skal jeg jo passe på ikke at fordærve forslaget gennem tinget ved at rose finansministeren for meget. Jeg skal gerne give min tilslutning og min medvirken til, at finansministeren får denne ekstra bemyndigelse, men dermed altså også et ekstra ansvar for på selvangivelserne at få frem, hvad der i almindelighed er nødvendigt for at kunne lave en retfærdig ligning.

Det er i og for sig glædeligt at kunne notere, at finansministeren — hvad jeg går ud fra — på forhånd har sikret sig, at der er et flertal her i tinget også under denne situation for, at sådan noget skal man gøre.

Men jeg kan jo glæde mig endnu mere over den specielle sag, der er anledning til, at man skal have denne ekstra bemyndigelse. Det drejer sig jo om at kunne kræve en specifikation af renteudgifter og renteindtægter med henblik på, sådan står der i bemærkningerne til lovforslaget, fra 1. januar 1976 at kunne tiltræde en gradvis afvikling af lejeværdibegrebet og samtidig en gradvis begrænsning af fradragsretten for renter af gæld i ejerboliger, således at overskuds- og underskudsbegrebet og dermed ejendoms-skemaet bortfalder.

Se, det er jo et citat af SF's partiprogram. Vi har første gang fremsat et forslag herom i midten af 1960'erne, og det er meget beklageligt, at man ikke dengang tacklede problemet; det havde været temmelig smertefrit, for dengang var der kun 200.000-300.000 parcelhuse. I dag er der 700.000 eller 800.000 parcelhuse, som er befængt med